

[Bernhard Baunsgaard.]

regler, der gælder med hensyn til tjenestemænd, der sidder i folketingsmedlemmer, 3) et forslag om at ophæve den særlige lov om vederlag, der gælder for ministre, der ikke samtidig er folketingsmedlemmer, 4) et forslag om, at man skal lave om på pensionen for folketingsmedlemmer, og 5) et forslag om at hæve den særlige regel om tjenestefrihed for mennesker, der arbejder i kommunalbestyrelser og samtidig er offentligt ansatte.

Punkterne 2, 3 og 4 arbejdes der med andetsteds i huset, så det må anses for fuldstændig overfødt at fremsætte forslag om det. Punkt 5 om at ophæve den adgang, der eksisterer i øjeblikket til at give fri til at passe kommunalbestyrelsesarbejde, er jeg modstander af. Tilbage er så forslaget om at nedsætte med 10 pct. det vederlag, som folketingsmedlemmer får.

For det første er der det at sige, at i løbet af de sidste 2½ år er folketingsmedlemmers løn rent faktisk nedsat med mellem 10.000 kr. og 15.000 kr. i forhold til det, de ville have fået, såfremt man havde fortsat med den aflønning, hvorefter de fik 3 pct. i dyrtidsregulering.

Hvorfor opfordrer man nu til en særlig nedsættelse? Jo, siger man, det vil virke psykologisk rigtigt, og det vil kunne få folk til at efterligne folketingsmændene, når man herinde går i spidsen med at spare for sit eget vedkommende i disse for vort land så trange økonomiske tider. Ja, det er da betragtninger. Altså vi skal herinde vise, at vi vil spare, og så kan vi jo håbe på, at de følger os derude. Det er det sæt betragtninger, hr. Poulsgaard altså fører frem herinde, og dem kan man naturligvis være enig med ham i eller uenig med ham i.

Jeg vil gerne have lov til her at citere lidt fra en lille bog af et menneske, der har helt andre betragtninger. Der skulle ikke være så mange folketingsmænd, men deres løn skulle sættes op. Om den skulle være en halv eller en hel million, ved forfatteren ikke, men den skulle i hvert fald være så stor, at den kunne friste til at komme herind, for en af grundene til, at vi har det dårlige folketingsmedlemmer, er, at det ikke frister de dygtigste. De med lederevner og overblik kan jo tjene langt mere andre steder.

Det er da helt andre betragtninger end dem, hr. Poulsgaard gør her. I denne lille bog peger man på, at lønnen nok betyder noget for kvaliteten af de mennesker, man får. Hvis man sæt-

ter den ned, må man jo gå ud fra, at kvaliteten går ned.

Hvis nogen skulle være interesseret i at vide, hvem forfatteren til disse betragtninger er, så står der udenpå, at den er skrevet af Kristen Poulsgaard, og så er der føjet til bagpå: det er ingen almindelig politiker. Nej, det er vist det, man kalder hyklerisk og stymperisk at lave sådan noget.

Chr. Christensen (KrF):

I forslaget til folketingsbeslutnings punkt 1 opfordres regeringen til at fremsætte lovforslag om en 10 pct.s nedsættelse af vederlagene til folkevalgte politikere. Vi anerkender i vores parti de gode tanker, der ligger bag, nemlig at skal man ændre på tingene, så må man begynde med sig selv, og folketingsmedlemmerne er jo også omfattet af forslaget.

Jeg vil nu gerne sige, at mange kommunalbestyrelsesmedlemmer, skolekommissions- og udvalgsformænd har meget store arbejdsbyrder. De må ofte være væk fra deres virksomheder, og det kan være en meget alvorlig økonomisk belastning for disse mennesker, ikke mindst for dem, der sidder med de mindre virksomheder. En yderligere økonomisk belastning ved at nedsætte deres vederlag for dette arbejde med 10 pct. er just ikke det, disse mennesker trænger til i øjeblikket, snarere tværtimod.

Angående forslaget i punkt 2 om, at tjenestemænd kan oppebære en del af lønnen for deres stilling ved medlemskab af folketingsmedlemmer, må jeg sige, at dette spørgsmål behandles jo andetsteds i huset som tidligere omtalt af andre ordførere. Vi skal da erkende, at der ligger et problem her, som vi er nødt til at se på, og som det også er rigtigt at se på. Men jeg vil gerne slutte mig til hr. Ivar Hansens betragtninger om, at vi ikke absolut skal stræbe efter at overskære folketingsmedlemmernes muligheder for at have tilknytning til erhvervslivet.

Det, der med hensyn til dette problem ved nok falder mest i øjnene, er spørgsmålet om de tjenestemænd, der oppebærer en del af lønnen uden at yde arbejde derfor. Når man skal diskutere og bearbejde dette problem, så må man også se det ud fra en geografisk synsvinkel. Der er ingen tvivl om, at folketingsarbejdet kan kræve sin mand fuldt ud. Der er også nogle, der er af den opfattelse, at de kan magte et arbejde ved siden af. Det er jo givet, at fol-